

PROLÓGUS

A világ legfülsiketítőbb zaja a lövés.
Főleg, ha a golyó éppen feléd száguld.

Bumm! Bumm!

Puskagolyók suhantak át az erdőn. A fejem fölött majmok visítotak és ugráltak.

Én alattuk loholtam.

Fejvesztetten dübörögtem végig az aljnövényzeten. Nem gondoltam semmire. Réműlet járta át a testem.

Keresd az ösvényt!

A sötétben alakok tűntek fel. Fák. Bokrok. Riadt lények. Vagy fegyveres gyilkosok? Fogalmam sem volt. Szívem a torkomban dobogott menekülés közben. Nem láttam semmit.

Egyszer csak megbotlottam egy kiálló gyökérben és a földre zuhantam. Lábam vadul lüktetett a fájdalomtól.

Kelj fel! Kelj fel! Kelj fel!

Hirtelen valami nagy suhant el mellettem a sötétben. Reszkettem.
– Ben?!?!

Nem kaptam választ. Síri csend honolt.

Ha itt maradsz, biztos halál vár rád. Nyomás!

Nagy nehezen feltápáskodtam, és az éjszakába meredtem.

Vajon Hi előttem van? Shelton balra indult, majd eltűnt a sűrű lombok között.

Remélem, Ben szaladt el mellettem!

Nem volt tervünk. Miért is lett volna? Hiszen senki sem tudta, hol vagyunk és mit csinálunk.

De akkor ki a fene lött rám?

Kimerülten kapkodtam levegő után.

Bezzeg az átváltozást követően a végtelenségig futottam volna. Gyorsan. Fáradhatatlanul. Tökéletes látással kiszúrnék minden egyes éjszakai árnyat. Nem zihálnék elveszve a koromsötétben.

Bárkik legyenek is az orgyilkosok, fikarcnyi esélyük sem lett volna a szabadjára eresztett erőinkkel szemben. A falkám pillanatok alatt és egyetlen szó nélkül levadászta volna őket, akár a kismacskákat. Aztán eltakarították volna a szemetet.

De aznap éjjel nem így történt. Óriási bajba kerültem. Gyenge voltam és halálra rémült.

Így hát futásnak eredtem. Kitartóan. A végtagjaimra tekeredett ágak felsértették a bőrömet. Végül kiértem egy nyílt térre.

A part! Már közel voltam.

Suttogást hallottam.

– Tory! Erre!

Shelton.

Hála istennek!

A csillagos éjszakában megláttam a csónakot. Átvetettem magam a korláton, majd a csónak orrában landolva hátranéztem. Tiszta. Egyelőre.

– Hol van Hi? Ben? – suttogtam levegő után kapkodva és izzadságban fürödve. Teljesen kikészültem.

– Itt vagyok – lépett elő Ben a sötétből, majd egy ugrással a kormány mögött termett. Kezében a slusszkulcsot szorongatta, de nem merte beindítani a motort. Túlságosan félt.

Hi még mindig odakint volt.

Csak ültünk és vártunk. Kimondhatatlanul féltem.

Gyerünk, Hi! Mutasd magad. Kérlek, ó, kérlek, ó, kérlek, ó, kérlek...

A horizontal banner with a light gray background, featuring a pattern of faint, semi-transparent chemical structures and molecular formulas. The structures include various rings, atoms, and bonds, typical of organic chemistry. The text is centered on this banner.

ELSŐ RÉSZ:
SZIGETEK

1. FEJEZET

Az egész egy dögcédulával kezdődött. Vagyis egy dögcédulát hurcoló majommal. Egyre megy. Tudhattam volna, hogy baj lesz belőle. Éreznem kellett volna. Csakhogy akkor még nem voltam elég érzékeny. Még nem alakultam át. Egyelőre.

Egy pillanat.

Kissé előreszaladtam.

Szokásos szombat reggelre ébredtem odahaza, annak ellenére, hogy az otthonom cseppet sem számít szokásosnak. Inkább páratlan, sőt bizarr. Ez persze azt jelenti, hogy tökéletesen beleillek.

Hajlékom sok érdekességet rejt, feltéve, ha ugyanúgy rajongsz a természetért, mint én. Nem kedveled a természetet? Akkor meglehet, hogy kissé... elszigeteltnek tartod a családi fészkünet.

Én ugyanis egy lakatlan szigeten élek. Ami azt illeti, tényleg elég kevés lakója van.

Úgy hívják, hogy Morris-sziget, és meglehetősen távol fekszik a normálisnak mondott otthonoktól. Az utolsó a sorban. Seholsziget. Charleston hátsó fertálya. Nem rossz, ha nem kínoz a magány. Engem kínoz ugyan néha, de ez van. Viszont értékelem, hogy van elég tér.

Morris mérete nem olyan lenyűgöző, mint más szigeteké, hiszen az egész csupán tíz négyzetkilométer. Északi felét néhány jelentéktelen homokos dombocska borítja, középen pedig tíz-tizenkét méteres dűnék vezetnek a sziget déli része felé. A nyugati oldalon egy főként

sekély öblök által határolt sűrű mocsárvidék terül el. Keletre a végtelen Atlanti-óceán hullámozik.

Dűnék, mocsarak és partok. És csend. Határtalan csend.

Apró kis szigetünk mindössze két modern építménnyel büszkélkedhet. Az egyik az az épületegyüttes, amelyben lakom, a másik az út. Az út. Vagyis az egyetlen kapcsolatunk a külvilággal. Az egysávos, jelöletlen, keskeny út délen kacskaringózik át a dűnéken és a mocsarakon, mielőtt elhagyja Morrist, majd a Lighthouse-öblöt keresztezve eléri a Rat-szigetet. Az úttest végül Folly Beachnél torkollik az országútba, majd a városba tartó úton elhalad a Goat-sziget mellett.

*Rat, Goat, Folly.** Talán meg kellene kérdezni Charleston történéseit, hogy ki a felelős ezekért az elragadó nevekért. Több tucatnyi van még belőlük.

Aznap éppen a konyhában próbáltam összedobni némi harapnivalót. Sajnos csak maradékokból válogathattam, mivel Kit már több mint egy hete nem járt a Piggly Wiggly szupermarketben. Próbáltam csillapítani a haragomat, miközben biztos voltam benne, hogy nem mindennap autózik el a tőlünk harminc percre lévő James-szigeti szupermarket előtt.

Elszigetelt életmód. Reménytelen.

Végül néhány régi, fonnyadt répa mellett döntöttem, majd kinyitottam egy diétás kólát. Tudom, mire gondolsz. Próbálok egészségesen étkezni, de bocsi, a koffeinre szükségem van. A szívnek nem lehet parancsolni.

Elővettem a mobilomat. Késnek. Még sms-t sem küldtek.

Végigpörgettem a lehetőségeket. A könyvespolcon sorakozó könyvek nem keltették fel az érdeklődésemet. A tévében nem volt semmi, ami cseppet sem meglepő. A Facebookon sem történt semmi új. Az internet szendergett. Hétféjére nem kaptunk házi feladatot. Május vége volt, ezért a diákok mellett a tanárok is mindent elkövettek azért, hogy elegánsan zárják az évet.

* Patkány, Kecse, Ostobaság

Tehetetlen voltam. Tizennégy évesen nem pattanhattam csak úgy bele az autómba, hogy lelépjek. Egyébként is, hová mehettem volna? Lógni a haverokkal a városban? Ugyan már, hiszen a barátaim is mind ugyanolyan elszigetelten élnek, mint én.

Ennek köszönhetően nem maradt sok választásom.

De *hol* vannak már?

Említettem amúgy, hogy az otthonom Charleston, ami a Föld legtávolabbi részén fekszik? Közel s távol senki sem él erre felé. A legtöbb térkép szerint a Morris-sziget teljesen lakatlan. A szomszédságunkban pusztán tíz sorház található egy százharminc méteres vasbeton létesítményben. Összesen negyven lélek. Ennyi. Semmi több.

A lakásunktól legalább húsz percet kell autózni ahhoz, hogy összszetalálkozz egy útjelző táblával, és ott még mindig nagyon messze jársz a civilizációtól. De legalább jó úton haladsz felé. A barátaimmal általában mellőzzük az utat, és inkább hajóval közlekedünk.

Lenyűgözőnek tartod? Remélem. Elvégre, hány olyan embert ismeresz, aki egy átépített kaszárnyában tengeti napjait? És felejtse el a jelen századot. Ez az épület ősrégi.

A polgárháború alatt a Morris-sziget védte Charleston déli kikötőjét. A szövetséges hadsereg megépítette a Fort Wagner nevű erődítményt, hogy megakadályozzák a sziget északi csúcsába való betörést. Jó ötlet volt. A lázadók hatalmas és hangos fegyverekkel rendelkeztek odafent. Wagner azt az egyetlen ösvényt bombázta, amin a jenkik feljuthattak volna.

Fort Wagner, Fort Moultrie a Sullivan-szigeten és Fort Sumter, a kikötő közepén lévő betondarab jelentette a tengeri támadásnak kitett charlestoni védelem kemény magját.

Okos húzás volt. 1863-ban az uniós hadsereg megpróbálta elfoglalni Wagnert. A támadást az 54. massachusettsi hadtest, Amerika első fekete katonákból álló ezrede vezette. Brutális volt. És sajnos totális bukás is. Még a parancsnokukat is megölték.

Egyszer láttam erről egy filmet. Azt hiszem, Denzel Oscart kapott az alakításáért. Megérdemelte, mert alaposan megkönnyeztem, ami bizony nem gyakran esik meg velem. Lehet, a charlestoni katonáknak

kellett volna drukkolnom, de massachusettsi lány vagyok. Ráadásul nem szimpatizálok holmi rabszolgatartókkal. Bocsi. Hajrá unionisták!

A háború után Fort Wagner lakatlanná vált, de az épületek építésben megúszták. A természetvédelmi területté nyilvánított Morris-szigetet ma a Charlestoni Egyetem gondozza. Apám ott dolgozik, ahogy a többi lakos is. Amikor az egyetem átalakította a Fort Wagner barakkjait, ingyenes lakásokat kínált a Loggerhead-szigeten működő kutatóintézet dolgozói számára. Loggerhead még Morrisonál is kisebb, és távolabb esik.

Apám kapva kapott az alkalmon. Próbáltál már megélni profeszszori fizetésből?

Íme a „lakótársam”:

Christopher „Kit” Howard az apám. Kit és én pontosan hat hónapja szereztünk tudomást erről a tényről. Ekkor költöztem Dél-Karolinába, hogy együtt élhessünk.

Nem nagyon volt más választásom azok után, ami anyával történt. Már mint a baleset után.

Nem tudom, miért, de anya sosem mesélt Kitnek rólam, akinek fogalma sem volt arról, hogy apa. Pedig az utóbbi tizennégy évben már javában az volt.

Kit azóta sem tudta feldolgozni a sokkot. Néha még az arcán is látszik. Ha felébred a délutáni szunyókálásból, vagy csak feljön lazítani a kimerítő munka után, szó szerint ugrik egyet, ha meglát. Szinte látom, ahogy kiül az arcára: *„Ez az én lányom. Van egy tizennégy éves lányom, aki velem él. És én vagyok az apja.”*

Nekem sem könnyebb, fater. Én is keményen dolgozom rajta.

Mit is mondhatnék az újdonsült apámról? Kit harmincegy éves, a loggerheadi intézet tengerbiológusa és kutatóprofesszora. Igazi munkamániás.

Hogy milyen egy szülő, arról lövése sincsen.

Talán túlságosan új számára, hogy van egy majdnem felnőtt gyereke. Az is lehet, hogy túl sokat gondol a saját vad fiatalságára. Mindenestre fogalma sincs arról, mit kezdjen velem. Egyik nap úgy kezel, mint valami haverját, máskor pedig, mint egy taknyost.

Őszintén szólva én is megérem ám a pénzemet. Nem vagyok szent. És persze nekem is szokatlan, hogy van egy apám.

És mégis itt vagyunk. Együtt. A nagy semmi közepén.

Türelmetlenül vártam tovább. Azt terveztem, hogy átugrom Folly Beachre, de az egyenlő lett volna egy engedély nélküli eltávozással.

Végül úgy döntöttem, hogy kocogok kicsit, amelyhez Morris mindig tökéletes helynek bizonyult. Felmentem hát a szobámba átöltözni.

Kis világunkban minden otthon egyforma, mindegyik négyszintes. A személyes ízlés inkább a dekorációban és a helyiségek felosztásában nyilvánul meg.

A mi esetünkben az alsó szinten van az iroda és az egyállású garázs. A második szinten van a konyha, az étkező és a nappali. A harmadik szinten két hálószoba helyezkedik el. Kité hátul, az enyém elől, ahonnan szabad rálátás nyílik a közös helyiségekre.

A negyedik szint egy nagy szobából áll, ami főleg Kit médiaközpontjául szolgál. Én csak pasiszobának hívom. A tetőtérre nyílik, ahol a végtelen óceán csodálatos látványa tárul eléink. Végül is nem rossz, de a háromemeletnyi lépcső néha elég kegyetlen tud ám lenni.

Miközben felvettem az Adidas melegítőmet, kinéztem a hálószobaablakon. Egy ismerős alak csörtetett végig a kikötő melletti mólón. Hiram volt az, és eszeveszetten rohant, ami őszintén szólva nem nyújtott túl kellemes látványt.

Hi erősen zihálva és fújtatva igyekezett fel a főépülethez vezető lejtőn. Izzadt tincsei makacsul tapadtak kipirult arcára.

Hi sosem futna csak úgy kedvtelésből.

Felkaptam a kulcsomat, és kinyitottam az ajtót.

Valami történt.

2. FEJEZET

Odakint vártam, hogy Hi végre felbukkanjon. Sorházaink közös homlokzata mögöttem tornyosult. A nap kíméletlenül perzselte a fűvet. Fél futballpályányi méretű gyepünk volt az egyetlen zöld folt a környéken. Inkább bele sem gondolok, mennyibe kerül a locsolása.

Valamivel arrébb legyezőpálmák nyújtózkodtak ki a homokból, elszántan versengve az elismerésért. Ezek a fák tették tönkre a tengerre nyíló kilátásomat.

Kezemmel eltakartam a napot, és megpróbáltam nyugat felé hunyorogni. Enyhe hajnali pára nehezedett az óceánra, ami kissé korlátozta a látási viszonyokat. *Valahol arra van Loggerhead*, gondoltam. Kit számára pedig egy újabb dolgos hétvége.

Ha nem látom, talán nem is gondolok rá. Mindegy. Úgysem tölt velem sok időt.

Hi továbbra sem tűnt fel.

Még csak május volt, de a hőmérő higanyszála máris harminc fok fölé ugrott. A levegőben fű, sós mocsár és beton szaga keveredett.

Bevallom, elég izzadós vagyok. Pillanatok alatt előnt a veríték. Nem értem, a déliek hogy bírják a meleget.

Hi végre felbukkant az udvar végében. Mellkasa vadul zihált, haja és pólója teljesen átázott a verítéktől. Nem volt nehéz kitalálni, hogy valami nagy baj történhetett.

Nehezen vonszolta a testét, látszott, hogy teljesen kifogyott a szuszából. Mielőtt megszólalhattam volna, magasba emelt mutatóujjal jelezte, szünetet kér. Kezével a térdére támaszkodva igyekezett újra normálisan lélegezni.

– Egy... (*lihegés*) ... percet... (*lihegés*) ... kérek.

Feszülten figyeltem, nehogy elájuljon.

– Így visszatekintve, nagyon rossz ötlet volt futni. – Gyors belégzések, és jóval több csuklás, mint lihegés következett. – Legalább negyven fok van. Csuromvizes a bokszerem.

Íme Hi, a talpig úriember.

Hiram Stolowitski három tömbre lakik Kittől és tőlem. Mr. Stolowitski, Linus laborteknikus Loggerheaden. Csendes, tiszteletreméltó férfi. Sajnos Hi igencsak messze esett attól a bizonyos fától.

– Menjünk innen – mondta Hi még mindig zihálva, bár már jóval nyugodtabban vette a levegőt. – Ha anyám meglát, tuti a zsinagógában kötök ki.

Hi félelme nem paranoia volt, hanem nagyon is jogos. Mrs. Stolowitski időnkénti vallásos kitörései ugyanis gyakran a Charleston belvárosában lévő Kahal Kadosh Beth Elohim nevű zsinagógába vezettek. Gyakoroltam a kiejtését, de még mindig nem az igazi.

Még ha vallásos témában nem is értünk teljesen egyet, a Morrisz-sziget lakói többnyire úgy vélték, túlságosan messze lakunk ahhoz, hogy rendszeresen látogassuk a templomokat. Vagy zsinagógákat.

Az igazat megvallva, a presbiteriánus templom, ahová állítólag én tartozom, kilométerekkel közelebb van, mint Hi zsinagógája. Kittel mindössze egyszer voltunk misén. Körülbelül tíz másodperc alatt rájöttem, még sohasem járt ott azelőtt. Azóta sem volt második alkalom.

Úgy tudom, a Nagyfőnök ott fent elég megértő. Úgy legyen.

Egyébként Ruth Stolowitski vezeti kis közösségünk polgárőrségét. Hogy felesleges-e? Abszolút. De nem szabad említeni neki. Ő ugyanis szentül meg van győződve róla, hogy az ő lankadatlan figyelme óvja meg a Morrisz-szigetet a bűnözéstől. Az én meglátásom szerint a totális elszigeteltség az oka. Mégis ki akarna minket kirabolni? Egy drogos tarisznyarák? Vagy netán egy narkós medúza?

Hi mindenáron menekülni akart anyja éber tekintete elől, ezért az épület oldalához húzódtunk, ami szerencsére árnyékban volt. A hőmérséklet máris tíz fokot süllyedt.

Hi nem egy pufók srác, de vékonynak se mondanám. Izmos? Telt? Dönts el te. Hullámos barna hajával, és a virágmintás pólók iránti szenvedélyével vonzza a pillantásokat.

Azon a reggelen egy sárga-zöld indákkal ékesített pólót és egy szakadt zsebű sárgásbarna rövidnadrágot viselt. Te jó ég, csak nehogy Ruth meglássa.

– Már jól vagy? – kérdeztem. Hi arcszíne időközben szilváról málnára változott.

– Jól vagyok – felelte még mindig zihálva. – Csodásan. Köszí, hogy aggódsz. Legalább kiegészítjük egymást.

Hi Stolorowski mestere a szarkazmusnak.

– Miért rohantál fel a mólótól? – Amint a szavak elhagyták az ajkamat, eszembe jutott saját kocogásom tébolyult terve.

– Ben éppen a Schooner-öbölben horgászott, amikor összetörte a motorcsónakját. Zátonyra futott a sekély vízben. – Hi már normálisan vette a levegőt, bár szemmel láthatóan aggódott. – Kirepült a hajóból, és alaposan beütötte a lábát valamibe. Azt hiszem, komoly sérülés érte.

Ben Blue szintén a szomszédságunkban él, bár néha az anyjánál tartózkodik Mount Pleasantban. Éppen Benre és Hira vártam, hogy elvigyenek Follyba.

– Mennyire komoly? Mikor? Hol van most? – Összevissza beszéltem az idegességtől.

– Odahajózott a bunkerhez, ahol én is voltam, aztán a motor megadta magát – mosolygott kínosan. – Egészen idáig eveztem, hátha megtalálom Shelton. Azt hittem, gyorsabban fog menni, de hatalmasat tévedtem. Egy örökkévalóságig tartott.

Már értettem, mitől merült ki annyira. Az óceánban nem könnyű ám evezni, főleg árral szemben. A bunker csupán két és fél kilométerre van az otthonunktól. Nyugodtan el is sétálhatott volna. Esküszöm, nem dörgöltem volna az orra alá.

– És most? – kérdezte Hi. – Szóljunk Mr. Blue-nak?

Ben apja, Tom Blue irányítja a Morris és Loggerhead-sziget közötti vízi szolgálatot, valamint a Morris és Charleston között közlekedő hajót.

Egymásra néztünk Hijal. Ben alig egy hónapja kapta a motorcsónakot. Mr. Blue sosem rajongott a hajókért, ezért ha tudomást szerez a balesetről, Ben pillanatok alatt elbúcsúzhat kedvenc játékától.

– Nem – feleltem. – Ha Bennek szüksége lenne az apja segítségére, akkor ő is itt lenne.

Másodpercek teltek el. A parton a sirályok izgatottan károgták a napi híreket. Felettük szélesre tárt szárnyú pelikánok vitorláztak a szélben.

Döntöttem. Megpróbálom összefoltozni Bent, de ha túl komoly a seb, dühös szülők ide vagy oda, orvosi segítségre lesz szükség.

– Találkozunk az ösvényen! – mondtam a ház felé rohanva, hogy gyorsan kerítsek egy elsősegélyládát. – Eltekerünk a bunkerhez.

Öt perccel később már észak felé száguldottunk a kemény szemcséjű homokkal beterített masszív dűnéken. A menetszél hűvösen ci-rógatta veritékes bőrömet. Hajam reménytelen vörös gubancként lobogott mögöttem.

Eszembe jutott a naptej, de már túl késő volt. Sápadt új-angliai bőröm csupán két árnyalatot ismer: fehér vagy vörös. A napfénytől ráadásul a szeplőim is életre kelnek.

Oké, lehullott a lepel. Bár nem tülekednek értem az ügynökségek, de azért egész tűrhetően festek. Ezt itt és most elismerem. Szerencsére örököltem anya magasságát és karcsú alakját. Legalább ennyit hagyott rám.

Az ösvény az otthonunktól északnyugat felé kanyargott a sziget felső csücske, Cumming' Point felé. Balra magas dűnék tornyosultak. Jobbra egy lejtős part, majd a tenger következett.

A hátam mögött tekerő Hi úgy fújtatott, akár egy gőzmozdony.

– Lassítsak? – kiabáltam hátra a vállam felett.

– Próbáld meg, és majd jól leelőzlek – felelte Hi. – Lance Armstrong vagyok! És nem adom fel.

Hát persze hogy nem, Hi. Én pedig Lara Croft vagyok. Közben fokozatosan lassítottam, hogy ne vegye észre.

Miután a Morris-sziget nagy része mocsárból és dűnékből állt, mindig is az északi részét fejlesztették. Itt épült Fort Wagner meg a többi régi katonai erődítmény is. Mára többnyire csupán egyszerű árkok és üregek maradtak belőlük.

Nem olyanok, mint a mi bunkerünk. Az ugyanis egyszerűen oltári! Egy eltűnt frizbi után kutatva bukkantunk rá. Hatalmas mázlink volt. Olyannyira el van dugva, hogy ha nem ismered a pontos helyét, soha nem találod meg. Régóta magányos és elfeledett, senki sem tud a létezéséről. Reméljük, ez így is marad!

További öt perc pedálozás után letértünk az ösvényről, megkerültünk egy gigantikus homokbuckát, és levetettük magunkat a mélybe. Harminc méter után feltűnt a bunker fala a dűnék között.

Egy nyom levezetett a partra, néhány méter után jobb kéz felé pedig már ott virított a bunker bejárata. Ben motorcsónakja egy félig elsüllyedt póznához volt kötözve.

Azonnal leugrottam, a biciklit pedig a homokba hajítottam. Abban a pillanatban tompa szitkozódás hallatszott a bunkerből.

Riadtan bemásztam.

3. FEJEZET

Kissé össze kellett görnyednem, hogy bejussak. Sűrű pislogásokkal próbáltam hozzászoktatni szemem a benti viszonyokhoz. A fény és a sötétség első találkozása mindig nagyon intenzív.

Búvóhelyek közül talán a miénk a legjobb.

A központi helyiség körülbelül négyszer tízes lehet. Fagerendákból készült három méteres falak futnak a plafonig. A bejárattal szemben egy ablakrés helyezkedik el hosszában a fal mentén, tökéletes kilátást nyújtva a charlestoni kikötőre. A ráboruló lomboknak köszönhetően odakintről egyáltalán nem látszik a bejárat.

A második, valamivel kisebb helyiség az elsőtől balra található, ahová egy alacsony átjárón keresztül lehet bejutni. Hasonlóan kellemtelen, mint a bejárat. A terem hátsó falán egy beomlott akna vezet a domb mélyébe. Rettentően szűk, ezért oda még senki sem merészkedett be.

Ben az első helyiség sarkában álló kopottas padon ücsörgött, sérült lábát egy széken pihentetve. A sípcsontja vérzett.

Végignézett rajtam, majd így szólt.

– Én Sheltont hívtam. – Ben sosem vesztegette az időt.

Én is örülök, hogy látlak.

Mögöttem Hi csak vonogatta a vállát.

– Elsőként Toryval futottam össze. Próbáltál már neki nemet mondani?

Ben unottan forgatta sötét szemét. Bárcsak nekem lennének ekkora szempilláim!

Csodálkozva felhúztam egyik szemöldökömet.

– Hoztam egy elsősegélyládát. Mutasd a lábad.

Ben mogorván figyelte minden egyes mozdulatomat, csakhogy én átláttam macsó arckifejezésén. Rettenetesen félt attól, hogy fájdalmat okozok neki, csak nem merte bevallani.

Helyes. Rettegj csak, balfék.

Egyedül Ben töltötte be közülünk a mágikus tizenhatot. Shelton követi következő ősszel, Hi pedig idén tavasszal ünnepelte a tizenötödik születésnapját. Épp túléltük a brutális első évet, míg Ben már másodéves volt.

Ahelyett, hogy vett volna magának egy autót, mint minden normális ember, összes megtakarított pénzét egy régi 5 méteres Boston Whaler motorcsónakba fektette. A *Sewee* nevet adta neki.

Logikus, mi? Nyugi, számomra sem.

Ben félig *sewee* indiánnak vallotta magát. Én kicsit szkeptikus vagyok ezzel kapcsolatban, hiszen tudomásom szerint a *sewee* indiánok már több mint egy évszázada beleolvadtak a *catawba* törzsbe. Honnan ismerhetné egyáltalán valaki pontosan a gyökereit? Ben elég heves vérmérsékletű, úgyhogy erről inkább nem nyitottunk vitát.

Azt hiszem, a semminél még egy csónak is jobb. Legalábbis egy ép csónak az lenne.

– Meg tudod magyarázni, hogy miért kellett menőznöd az öbölben? – kérdeztem, miközben jóddal lefertőtlenítettem a lábát. Szerencsére nem kellett összevarrni a sebet, viszont elég csúnya volt.

– Nem menőztem. – Ben hangosan szívta be a levegőt, amikor meghúztam a kötést. – Csak közelebb akartam kerülni a parthoz, mert ott tanyáznak a halak. Sajna kicsit elszámoltam magam a mélységgel kapcsolatban.

– Legalább fogtál valamit? – kérdeztem ártatlan arccal.

Ben összevonta a szemöldökét. Ez bejött!

– Csigavér, haver – nyugtatta Hi.

Ben odafordította a fejét.

– Hékás! – folytatta Hi széttárt karokkal. – Nézd, micsoda király bunker!

Miután kinyilvánította véleményét, Hi átsétált a szobán, és leült az asztalhoz. A rozoga faszék enyhén balra dőlt, ezért inkább úgy döntött, hogy átül a padra.

Ben a füle mögé hajtotta sűrű fekete tincseit, és a bunker falának támasztotta izmos vállát.

– Azt hittem, Shelton meg tudja mondani, mit kezdünk a csónakkal.

Diplomatikus. Ben megpróbált bocsánatot kérni anélkül, hogy igazából megtette volna.

Ben megszállottan imádta a csónakját. Figyelembe véve azt a tényt, hogy sokkal jobban aggódott a kár miatt, mint ahogy azt mutatta, elfogadtam békülési kísérletét.

– Ha valaki meg tudja javítani, akkor az Shelton – mondtam.

Ben bólogatott.

Ben anyja, Myra Blue egy Mount Pleasant kikötőhöz közeli társasházban élt. Ben és az apja, Tom, közös lakásban laktak a Morriszsigeten. Mivel Blue-ék családi állapota máig tisztázatlan volt, inkább nem kérdezősködtünk, és nem is beszélünk róla.

Érdekel a véleményem? Szerintem Ben azért vett motorcsónakot, mert azzal sokkal egyszerűbben eljuthat Mount Pleasantba, mintha körbekocsikázná az egészet.

– Nálam van a telefonom – mondtam. – Küldök egy sms-t Sheltonnak.

– Jó térerő keresést! – kiáltott utánam Hi. Ben nem szólt egy szót sem, de éreztem sötét tekintetét a hátamon.

Hinak igaza volt. A Morriszsigeten csak elvéve, a bunkerben pedig egyáltalán nem volt térerő. Kemény tíz percig mászkáltam fel-alá a dűnéken, mire végre átment a Sheltonnak írt üzenetem. Lefelé menet örömmel hallottam a bejövő üzenet hangjelzését, hogy Shelton már elindult.

Miközben átküzdöttem magam a bejáraton, végig Benre gondoltam. Lehet, hogy jóképű, de borzasztóan szeszélyes. Hat hónapon

keresztül szinte minden napot együtt töltöttünk, mégsem merném kijelenteni, hogy ismerem.

Hogy kedvelem-e? Ez lenne az állandó szócsaták titka? Rejtett flörtölés? Vagy csak Ben lenne az egyetlen hal egy nagyon, nagyon kicsi tavacskában?

Vagy csak simán meghibbantam?

A mély elmélkedés közben szép lassan beértem a helyiségbe.

Hi elbóbiskolt. Ben még mindig a padon hevert. Odasétáltam az ablakhoz, felmáztam a párkányra, és befészkeltem magam az egyik régi ágyúhoronyhoz.

A kikötőből nézve Fort Sumter úgy festett, mint egy miniatúr Camelot. Nos, legalábbis mint egy szürke, ütött-kopott Camelot. Kicsit elkalandoztam gondolatban. Artúr király jutott eszembe és a lovagjai. Kit. És szegény Guinevere.

A saját anyám. És a baleset.

Vettem egy mély lélegzetet. Az emlék még mindig túl friss volt, és nem akartam feltépni a sebet.

Anyát tavaly ősszel elgázolta egy részeg sofőr. Egy Alvie Turnbauer nevű szerelő áthajtott a piroson, és telibe kapta a Corolláját. Anya éppen egy pizzával sietett haza. Turnbauer akkor hajtott ki a Sully's nevű bárból, ahol egész délután Coronas söröket döntögetett magába.

Turnbauer végül a börtönben, anya a Resthaven temetőben kötött ki. Akkor költöztem Dél-Karolinába.

Nem. Még korai.

Tovább kalandoztam az emlékeim között. Eszembe jutott a szandál, amit a King Streeten láttam a Banana Republicban. Színek, amelyek a hálószobámba szerettem volna. Igyekeztem az őrlőfogamon lévő pontra koncentrálni, amiről úgy véltem, hogy egy lyuk.

Egyszer csak egy hang szűrődött be odakintről.

– Valaki szerelőt hívott?

Abban a pillanatban betoppant Shelton, kezében egy kézikönyvvel és egy papírokkal teli dossziéval. Ben azonnal felkapta a fejét.

Shelton Devers alacsony és szikár, orrán vastag, kerek szemüveget visel. Csokoládészínű bőrét afroamerikai apjától, szemhéját és arc-

csontját japán édesanyjától örökölte. Shelton szülei a Loggerhead-szigeten dolgoznak, Nelson IT-specialistaként, Lorelei állatorvosként.

– Bölcs dolog szakemberre bízni az ilyet – mondta Shelton, kezét a magasba emelve. – Csigavér, Ben testvér. Megmentem a csónakodat.

Ben ábrázatán megjelent egy széles mosoly, majd hangosan fújtván feltápáskodott.

Láthatóan megnyugodott. Nem csoda, hiszen Shelton mindenben zseni, aminek darabokhoz, részekhez vagy elemekhez van köze. Élhal a puzzle-ért, a titkosírásért és bármiért, aminek számokhoz van köze. Meg a számítógépekért. Ő a mi kis technogurunk. Legalábbis ő így hívja magát.

Hogy mi Shelton gyenge pontja? Minden, ami mászik. Éppen ezért mindig van rovarirtó spray a bunkerben. Ezenkívül atlétikai versenyekeket sem fog soha nyerni.

Ben és Shelton szétterítette a kézikönyvet és a papírokat az asztalra. Hamarosan már a hiba okán és a megoldásán civakodtak.

Ki tudja? Ha nem szerelik meg a csónakot, akkor azon a délutánon nem hajóztunk volna ki Loggerheadre. És talán más sem történt volna meg.

De kihajóztunk.

És minden megtörtént.

4. FEJEZET

– **L**egalább ismerd be, hogy fogalmad sincs, mi a baja! – szolt Ben csípősen. – Nem szeretnék még nagyobb kárt.

Shelton kimondhatatlanul idegesítette Ben bizalmatlansága. Teszte megfeszült. Legalábbis egy része. A feje és a válla ugyanis teljesen eltűnt a csónakban.

– Szépen végigmegyek a lehetőségeken. – Shelton feje ismét előbukkant. – Lazíts, haver, bízd csak rám – nyugtatta, majd felkapta a vázlatot, és ismét eltűnt a csónak elektromos rendszerének rengetegében. Ben keresztbe tett karral figyelte.

– Segíthetek valamit? – kérdeztem.

– Nem! – Két hang, egy válasz.

Akkor jó.

Amíg Hi a bunkerben szunyókált, Ben és Shelton pedig a csónak fölött vitatkozott, én kényelmesen elhelyezkedtem a parton, hogy ne legyek útban.

A klubházunk előtt kitüremkedő szikla egy aprócska, rejtett öblöt alkotva kanyarodott az óceánba. A sziklanyúlvány óvta a partvonalat, valamint elrejtette a csónakot az arra haladó kisebb hajók elől. A kedvencem, hogy még egy kisebb, csupán 5 méteres partszakaszt is elszigetelt.

Meresztgettem a szemem a menedékünkhöz vezető keskeny ösvényről. Az ablak még ilyen közlelről sem látszott. Hátborzongató.

Shelton szerint bunkerünk a polgárháború lövészárók-hálózatának része lehet, amely Battery Gregg néven volt ismert. Valószínűleg a charlestoni kikötő védelmére épült, de a labirintus többi része felderítetlen maradt.

Ez a miénk. Titokban kell tartanunk.

Harsány hangok hessegették el gondolataimat.

– Áram alá helyezted?

– Persze. Benzinszagot érzek, lehet, hogy előntötte a motort. Várjunk pár percet, hadd tisztuljon ki.

– Nem, nem. Lehet, hogy pont nem kap *elé*g benzint a motor. Pumpáld fel.

– Ezt nem gondolod komolyan. Hé, figyelj, hogy az ezüst billenőkapcsoló fel legyen kapcsolva, különben sosem indul be.

Haszontalannak éreztem magam, ezért úgy döntöttem, csatlakozom Hihoz. Akármilyen meleg volt odakint, a bunker akkor is kellemesen hűvös maradt. Még csak félúton jártam, amikor meghallottam az életre kelt motor hangját, amelyet az amatőr szerelők hangos ujjongása követett. Megfordultam. Ben és Shelton örülten vigyorogva pacsizott.

– Szép munka, zseniosztag – mondtam. – Le vagyok nyűgözve.

Mindketten büszkén bólogattak. A férfiak megjavítják a csónakot! A férfiak kemények!

– És most? – kérdeztem, remélve, hogy némileg kizökkenthetem őket az önajnázásból.

– Próbáljuk ki, hogy tényleg jó-e – javasolta Ben. – Esetleg leugorhatnánk Clark Soundba.

Nem is rossz ötlet. Eredetileg is csónakázni akartunk délután. Ekkor támadt az a bizonyos ötletem.

– Mit szólnátok Loggerheadhez? Megkereshetnénk a farkaskutyákat. Állítólag napok óta nem látták a farkát.

Következzen egy vallomás: imádom a kutyaféléket. Talán még az embereknél is jobban szeretem őket. A fenébe is, nincs semmi *talán*. A kutyák sohasem pletykálnak a hátad mögött. És nem próbálnak megalázni azért, mert te vagy a legfiatalabb a suliban. És autót sem vezetnek, hogy elgázoljanak.

A kutyák őszinték, amit az emberek nagy részéről nem mondhatunk el.

– Miért ne? – vágta rá Shelton. – Szívesen megnézném a majmokat. Ben megvonta a vállát. Őt csak az út érdekelte, nem a célállomás.

– Nem hiszem el, hogy tényleg megjavítottátok, skacok – szolt Hi a part felé sétálva.

– Pedig igen, haver. Túlságosan eszesek vagyunk ahhoz, hogy ezen elbukjunk – felelte Shelton, ismét pacsizva egyet Bennel.

– Ó, biztos vagyok benne – mondta Hi nyújtózkodva és ásítva. – Hatalmas műszaki probléma lehetett. Olyasmi, ami elképesztően magas műszaki képzettséget kíván. Pedig mi sem egyszerűbb egy drót összeketerésénél vagy egy kapcsoló felkapcsolásánál, nemde?

Ben elvörösödött, míg Shelton óriási érdeklődéssel fürkészte a tor-nacipőjét.

Egy-null Hinak.

– Van kedved átruccanni Loggerheadre? – kérdeztem.

– Persze! A majmok mindig viccesek. Egy majomban sohasem csalódhatsz, nem igaz? – kérdezte Hi. – Nos, kivéve, ha az életedre tör vagy drogozik. Akkor viszont rossz és gonosz majom válik belőle.

Hi beugrott a csónakba, mit sem törődve a rá meredő szempárokkal.

Néhány perccel később már a hullámokon lovagoltunk. Be kell val-lanom, csúcsszuper volt. Még számomra is, aki amúgy jelentős időt tölt hajókon.

Szerintem én vagyok az egyetlen ismerősöd, aki csónakkal jár suliba. Kétszer egy nap elsuhanok a kikötő előtt. Hétfőtől péntekig. Másképp nem megy. Ez az egyetlen lehetséges módja annak, hogy be-érjünk.

Barátaimmal a Charleston belvárosában lévő Bolton Preparatory Akadémiára járunk. Az eléggé sznob környezet, háború előtti házakkal és spanyol mohával benőtt fákkal van tele. A borostyánnal teli falak-kal és galambürülékkel díszített szobrokkal Bolton Prep ugyanolyan hivalkodó, mint a szomszédsága.

Nem kellene panaszkodnom, hiszen Bolton az egyik legjobb ma-gánsuli egész Amerikában. Kit ki sem tudná fizetni a tandíjat, szeren-

csére a kutatóintézet állja a költségek nagy részét. Egy újabb pozitívum a Loggerhead-dolgozók számára.

Csak hogy van egy aprócska probléma. Ott egyáltalán nem kedvelnek bennünket.

A többi tanuló mind térdig jár a pénzben, és ezt többnyire az orunk alá is dörgölik. Pontosan tudják, hogy jutottunk be, és miért érkezünk mindennap úgy, mint egy csorda. Már nem is jegyzem a nekünk kitalált beceneveket.

Csónaklakók. Alamizsnafalók. Földtúrók.

Alapítványylesők. Elit barmok. Sznobok.

Őszintén örültem, hogy a sulin kívül máshová is eljutok aznap.

Mi, Morris-lakók összetartunk. A fiúk már jó ideje ismerték egymást, amikor én ideköltöztem. Főleg Shelton és Ben. Hi mindig is kissé különc volt. Néha úgy érzem, mintha egyikünk sem tudná hova tenni, de az biztos, hogy állandó készenlétre ösztönöz mindannyiunkat.

A fiúk rögtön befogadtak. Nem is nagyon volt más lehetőségük. Csak hogy kicsit fényezzem magam, már az első pillanatban rájöttek arra, milyen jó fej vagyok. Én is bírom őket.

Osztálytársainkkal ellentétben mi szívesen tanulunk új dolgokat. Ezt biztos a szüleinktől örököltük. Számomra valóságos kincs, hogy rajtam kívül más is érdeklődik a tudományok iránt.

Kit nem repesett az örömtől három fiúbarátom láttán. Én persze megmagyaráztam, hogy a suliból senki más nem lakik Morrison, és hogy úgyis ismeri a szüleiket. Erre már nem tudott mit mondani. Whitney, Kit barátnője az egyetlen, aki még mindig nem érti.

Lehet, hogy kezdetben csupán kényelemből barátkoztunk, de azóta tényleg elválaszthatatlanok lettünk. Azt persze nem tudhattam, hogy egyszer még *mennyivel* szorosabb lesz a kapcsolatunk. Vagy hogy miért.

Ben inkább a hosszabb utat választotta, hogy elkerülje a sekély vizet. Lehet, hogy így több időbe telt, de apály idején elég kockázatosak a homokos partok. Fő a biztonság.

Shelton elől ácsorgott, hátha lát néhány delfint. Én hátul ültem Híjal.

Orr és far, emlékeztem vissza. A fiúk órákon át magolták a hajózási kifejezéseket. A jövő kalózái? Úgy hírlík, a valódiak ismét aktivizálták magukat.

A hajó orra felemelkedett, majd hangos csattanással visszacsobant a vízbe, sós és hús permetet spriccelve arcunkba. Minden egyes vízcseppért hálás voltam.

Éreztem, hogy hatalmas mosoly húzódik szét az arcomon. Végre beindult a nap!

Hús perc nyíltvízi utazás után egy kékes-zöldes folt bukkant fel a horizonton, ami szép lassan hatalmas földtömeggé nőtte ki magát.

Odahajóztunk, majd lassan végigsiklottunk a hófehér tengerpart mentén.

A homokos part három méter hosszan terült el a víz fölött. Hatalmas lombsátor és sűrű aljnövényzet takarta a sziget belsejét. Hullámok mosták a partot, miközben békák kuruttyolása és rovarok zümögése gondoskodott a délutáni összhangról. Itt-ott megreccsent egy ág, amit hangos ordítás követett.

Mesterséges beavatkozásnak nyoma sem volt.

Ben lelassított. A csónak halkán suhant, miközben csendben ismerkedtünk a tájjal.

Titokzatosnak tűnt. Valami ősi, megzabolázatlan vadság lengte körül.

Íme a Loggerhead-sziget.

5. FEJEZET

— Vigyááázz! Túl közel van! Fékezz!

Shelton hátraesett, amikor a *Sewee* nekikocant a mólónak. Én is elvesztettem az egyensúlyomat, és hátsómmal a fedélzetre puffantam. Jó kemény volt.

A csónak hangosan csikorogva végigszántotta a rakpartot. Nehéz nap volt ez a kis hajó számára.

Felpattantam és valahogy sikerült belecsimpaszkodnom egy kóbor hajókötélbe a rakparton. Végre megálltunk. Sikerült kikötni.

Hát ez nem túl szép, kapitány.

– A csónakokon nincs fék – felelte Ben, csípősen mustrálva legénységét. – A parkolás még nem megy olyan jól, de dolgozom rajta.

– Akkor dolgozz keményebben – javasolta Hi a térdét dörzsölve.

– Most se sikerült.

– Nekem sosem sikerülne – próbáltam nyugtatni a kedélyeket.

Ben elmosolyodott.

– Nem a legsikeresebb próbálkozásom, de legalább a csónak megúsza épen. Gyerünk, Hiram. Nincs kár, nincs baj.

Hi a térdét mutogatta.

Ben megvonta a vállát.

– Nincs vér, nincs baj...

– Naná. Viszont a hátam fáj, úgyhogy vesztettél.

Shelton átugrott a mólóra, és biztosította a köteleket. Néhány hurrok és rántás, és máris kikötöttünk. Egy vérbeli matróz sem csinálta volna jobban.

– Kész.

– Húzzunk bele, skacok! Idő van! – kiabálta Hi, miközben átmászott a hajó oldalán, és lebukdácsolt a partra. – Bocsi, sürgős dolgom akadt!

Ahoi, tengeribetegség!

Partra szálltam, és követtem a többieket.

Loggerhead egy porszem Morrishoz képest, hiszen csupán másfél négyzetkilométer. Nincsenek állandó lakosai. Nincsenek utak. Nincsenek kávéházak. Csak néhány épület tornyosul a déli végében. Ennek ellenére ne hagyj, hogy megtévesszen, hiszen nagyon is komoly hely. Maga a csúcstechnológia. Ász laboratóriumokkal, korszerű berendezésekkel, huszonnégy órás biztonsági szolgálattal. Kicsi, viszont drága.

Ez a Loggerhead Island Research Institut (Loggerhead-sziget Kutatóintézete). LIRI. De nekem a Loggerhead jobban tetszik.

A sziget a keleti parton tanyázó teknősökről kapta a nevét. Kalózkodtak az első európai lakosai. A gyarmati törvények elkerülése érdekében Feketeszakáll és társai a szigeten rejtőztek el, és ott tárolták a kereskedelmi hajókról elhappolt zsákmányt. Vagy amit a többi kalóztól harácsoltak. Vagy amit a többi kalózzal együtt harácsoltak. Ebben nem vagyok teljesen biztos.

Mindegy, úgysem tartott sokáig ez az időszak. Végül a britek felbőszítették a kalózkodókat, és valami Lord Powderedwig létrehozott egy gyapotültetvényt. A munkát természetesen rabszolgákkal végeztette. A mocskok. Ám egy szép napon elkapták. Tanulság: ha már akkora féreg vagy, hogy embereket vásárolsz, akkor ne lőj túl a célon. Ha ugyanis a rabszolgáidnak nem tetszik valami, seperc alatt haleledel válhat belőled.

A katonaság később Loggerheaddel folytatta. Bázisok, fegyverek jelentek meg. Ezután a sziget több évtizedig üresen állt, majd a hetvenes években a charlestoni egyetem kapta meg, és idővel megtöltötte főemlősökkel.

Ez nem vicc. Loggerhead nagy része egy hatalmas majomkolónia. Szabadon kószáló rézus-majmokkal van tele. Több százan is vannak, és vadul ugrándoznak a fákon és a földön. Megszökni nem tudnak, mert ahhoz túl sokat kellene úszniuk.

Persze a kutatóintézet körül van kerítve, de nem azért, hogy bent, hanem, hogy kint tartsák a főemlősöket. A drótkerítés csak részben sikeres, ugyanis az eszes kis fickók állandóan átbújnak rajta. Tisztára olyanok, mint a zsebnyinják.

A sziget tényleg csodálatos. Közvetlen közléről élheted át a majmok garázdálkodását és fülsiketítő ricsajozását. Ki ne akarna hébe-hóba betérni egy hatalmas majomkötrecbe?

Tisztázzunk egy dolgot: az intézet nem végez állatkísérleteket. A vizsgálatok kizárólag állatorvostannal vagy megfigyelési munkálatokkal kapcsolatosak, mint például a viselkedéstan. Különben be sem tenném oda a lábam. És Kitnek sem engedném, hogy ott dolgozzon.

Fantasztikus, nem? Az egész kontinensen csak pár ilyen hely van. A tudósok mindenfelől érkeznek, ám csak szigorú engedéllyel és számos oltással léphetnek be a területre.

Nos, ránk ez nem vonatkozott. Nekünk nem volt szükségünk külön meghívóra.

A mólóról egy magas és sziklás hegyfokokkal határolt keskeny partra léptem, és kíváncsian körbenéztem.

Loggerhead formája olyan, mint egy pingvin, arccal északnyugatnak. A pingvin középső kidudorodása jól tápláltságról árulkodott. A mólók a déli csúcsában helyezkedtek el, megnövelve ezzel a képzeletbeli madár hátsóját. Onnan, ahol én álltam, korlátozott kilátás tárult elélem.

Jobbra egy kúp alakú csúcs emelkedett ki a sziget délkeleti sarkából. A neve Tern Point. Balra egy fákkal teli fennsík nyújtózkodott a tengerre néző, hat méteres sziklák felé. Az apró öböl, ahol kikötötünk, Tern Point és a fennsík között terült el tölcser alakban. Partja és kikötője teljesen védve volt a tengertől.

Nem csoda, hogy a kalózkodók kedvelték a helyet. Kellően elszigetelt volt, és tökéletes búvóhelyet teremtett egy hajó számára.

A sziget északi vége mocsárvidék, amely rövid, árapályos területben ér véget. Az utolsó kilencven métert képtelenség lenne gyalog megtenni, annyira mocsaras és lápos. Nem mintha bárki is vállalkozna rá, hiszen közismerten az aligátorok otthona.

Annak ellenére, hogy Loggerhead felső és alsó része meglehetősen zord, az oldalai gyönyörűek. Mindent hófehér homok fed. A hosszú és keskeny nyugati nyúlványt Chile Beachnek hívják a formája miatt, de az öregek csak Dead Catként* emlegették. Ha egyszer meghallod a turzásokon siránkozó hullámtörést, meg fogod érteni, miért. Az igazi kincs a keleti tengerparton rejlett: Turtle Beach. Rövidebb és szeleesebb is, maga a Paradicsom. A legjobb hely a világon!

A sziget belsejét sűrű erdők borítják, melyeket itt-ott keresztez egy kis patak. És persze néhány majom is.

A parttól egy ösvény vezetett északkelet felé, majd felkacsaringózott egy meredek dombra, mögötte terült el a LIRI épülete. Hi félúton járt felé.

– Használhatatlan a hajókon – mondta Ben.

Igen, egyetérték. Hi még a motorcsónakban is rendszerint roszszul lett.

– Adjunk neki egy kis időt, hogy... ellazuljon – javasoltam.

– Éppen keres egy helyet, ahol jól kihányhatja magát. – Shelton nem az a finomkodós fajta. – Egy férfinak magányra van szüksége a gyenge pillanataiban.

Ezt senki sem vitatta. Már mindannyian láttuk Hit nehéz helyzetben. És a folytatás sem ígérkezett jobbnak.

– Tényleg meg akarod keresni a kutyákat? – kérdezte Shelton a fülét vakargatva. Tipikus pótcselekvés. – Ők nem viccelnek, Tory. A múltkor is óriási szerencséd volt. Hülyeséget csináltál.

Félig igazat adok neki. Tényleg hülyeséget csináltam. Az elvadult kutyafélék kiszámíthatatlanok, sőt halálosak. Főleg a farkaskutyák. Tényleg veszélybe sodortam magam, de akkor sem hiszem, hogy csupán a szerencsén múlt.

*Döglött Macska

Még soha életemben nem fenyegetett meg kutya vagy farkas. A kutyafélék valamiért vonzódnak hozzám. Mintha ugyanazt a nyelvet beszélnénk. Nem tudom másképp megmagyarázni.

Egyáltalán nem ijedtem meg a falkától, sőt alig vártam, hogy találkozhassak velük. Természetesen azt is tudtam, hogy a többiek nem akartak túl közel kerülni hozzájuk.

– Sheltonnak igaza van – mondta Ben. – Kutyákkal suttogó vagy sem, nem vállalhatsz újabb kockázatot. – Belehajított egy kavicsot a vízbe. – Azt hittem, neked annyi. Ha nem látom a saját szememmel, nem hiszem el.

– Az egész jelenet hihetetlen volt – fűzte hozzá Shelton.

Íme a történet.

Néhány évvel ezelőtt a montanai kutatóállomás egyik dolgozója talált egy félig elpusztult farkaskölyköt a hó alatt. Mivel nem volt más választása, fittyet hányt a szabályokra, és becsempészte magával a következő állomására – Loggerheadre. Időközben valahogy szem elől tévesztette a védencét, majd miután végzett a feladatával, egyszerűen távozott.

A kis farkas hamarosan a loggerheadi csapat nem hivatalos háziállata lett. Az Ezüst becenevet kapta, a szőre után. Úgy mozgott, mint a füst, csendben felbukkant etetési időben, majd nyomtalanul eltűnt az erdőben.

Ezüst gyorsan nőtt és fejlődött. Jól tápláltságának köszönhetően mindig játékosan közeledett az emberekhez, és a majmokkal szemben sem volt agresszív. Annak ellenére, hogy hivatalosan sosem hagyták jóvá az ott-tartózkodását, Ezüst ott lehetett, ahol jólesett neki, és teljesen szabadon mozoghatott a szigeten.

Nagyjából egy évvel azután, hogy Ezüst megérkezett, egy német juhász fajtájú kan kutya bukkant fel rejtélyes módon a helyszínen. Senki sem tudta, hogyan került Loggerheadre. Senki sem vállalta érte a felelősséget.

Ezüst kisasszony bizonyára érdeklődést mutatott a fiatalúr iránt, mivel néhány hónap múlva meg is született az első farkaskutyakölyök. A kutyafélék egy éven keresztül csak hárman voltak. Majd egy

második kölyök is csatlakozott a családhoz. Két hónappal az érkezésem után, novemberben fedeztem fel az új kölyköt. Ordasnak neveztem el.

Hogy hogyan találoztunk?

A banda éppen Turtle Beachen henyélt, amikor hirtelen furcsa zajokra lettem figyelmes. Kíváncsian bekukucskáltam a fák közé, gondoltam, biztos a majmok rosszkodnak megint. Helyettük három kétségbeesett kutya körözött hangosan nyüszítve egy verem előtt. Valahonnan letről halk sírás hallatszott.

A kis falka egyszerre csak megmerevedett. Talán meghallottak vagy kiszagoltak. Hat szem meredt rám.

Én is megmerevedtem, még levegőt sem mertem venni.

Ezüst feszülten figyelt, és magasba tartott orral szaglászott a levegőben. Hatalmas természetének köszönhetően, feltehetően ő volt a fal-kavezér. Egy fajtiszta farkas. Egy dühös fajtiszta farkas.

Szent ég.

Erős izzadás tört rám.

Ezüst torkából fenyegető morgás tört elő. Fülét hegyezve, szőrét felborzolva közelebb lépett.

Egy normális ember azonnal meghátrált volna, de ha kutyákról van szó, nekem sajnos teljesen elmegy az eszem. Biztos voltam benne, hogy odalent szükség van a segítségemre.

Lassan közeledni kezdtem, bízva abban, hogy Ezüst megérti, mire készülök.

Bízz bennem. Nem vagyok ellenség.

Ezüst szeme akkorára tágult, hogy a fehérje is jól látszott. Ajkát fenyegetően felhúzta, hogy jobban lássam csillogó metszőfogait. Morgása vicsorgássá alakult.

Ez volt a második figyelmeztetés.

– Ssss – sziszegtem –, barát vagyok. – Ismét közelebb léptem. – Csak bekukucskálok. Megígérem, hogy nem bántalak.

A szemem sarkából mozgást észleltem. Gyorsan odanéztem.

Barátaim biztos távolból, tátott szájjal figyelték a fejleményeket.

Nem törődtem velük, inkább tettem egy újabb lépést.

Ezüst elindult, majd két lépéssel előttem megállt.

Ekkor már teli torokból morgott, sőt ezúttal a falkatársai is csatlakoztak hozzá. Rémisztó volt a hangjuk.

Jókora adag adrenalin öntötte el a testem.

Nagy hibát követtem el.

Lesütött szemmel lassan széttártam a kezem. Szándékosan nem mozdultam, hogy Ezüst értse, mit akarok. Tisztában voltam vele, hogy borotvaélen táncolok.

Mindenki csendben maradt. Senki sem mozdult.

A vér a fülemben lüktetett. A hátamon veríték csurgott végig.

Lehajtott fejfel felnéztem. Ezüst meredten bámult. Mintha hezitált volna.

Hirtelen megfordult és odament a társa és a kölyke mellé. Egyik pillanatban a vermet nézték, a másikban engem.

Olyan volt, mint egy beleegyezés, gondoltam magamban. Sőt reméltem.

Megkockáztattam egy újabb lépést. A falka feszülten figyelt, de nem mozdult.

Siess, Tory. A végén még meggondolják magukat.

Közelebb lépve beláttam az egykor még bedeszkázott és elhagyott aknába. A fa időközben feladta a harcot.

Három méterrel lejjebb egy kis szőrös gombóc nyüzszített keserve-sen, elbűvölően kék szemével pislogva fel a magasba. Egy farkaskutyakölyök volt.

Amikor meglátott, azonnal feltápáskodott, és apró mancsaival kaparni kezdte a falat, hátha sikerül felkapaszkodnia az anyjához.

Gondolkodás nélkül lehasaltam, megragadtam egy kötélhez hasonló indát, felhúztam a lábam a verem pereméig, és kiékeltem magam a fal oldalán. Erősen markolva az indát, megpróbáltam lejjebb ereszkedni.

Egy ugrás. Kettő.

Abban a pillanatban egy árnyék vetődött rám. Felnéztem, és három kutyaféle nézett velem farkaszemet. Csak nyugalom.

Óvatosan folytattam az utat.

Három. Négy. Öt.

Félúton néhány keskeny perem állt ki a gödör falából. Lépcsőként használva őket egészen közel értem a verem alján heverő kölyökhöz. Izgatott ugatással ünnepelt engem, a megmentőjét.

Odalent igyekeztem nyugodtabban venni a levegőt. Új pajtásom azonnal felmászott az ölembe, és arcon nyalt. Imádnivaló volt! Máris megérte!

Odafentről fülsiketítő csaholás hallatszott. Ezüst kezdett türelmetlenné válni.

Óvatosan felemeltem a kis szőrmókot, majd megvizsgáltam a lehetőségeket. Az akna egyenetlen volt, ráadásul sziklák és gyökerek álltak ki belőle. Viszonylag könnyű terepnek tűnt volna, ha nem egy türelmetlen farkasfalka ácsorog a fejed fölött.

A kölyköt az egyik hónom alá csaptam, és elkezdtem felfelé mászni. Megfog. Húz. Lép. Megfog. Húz. Lép.

Ahogy egyre közeledtünk, kis pajtásom érdekes hangokat adott ki magából, csaholás és ugatás keverékét. Ekkor neveztem el Ordasnak.

Karom elviselhetetlenül sajgott, amikor elértem a föld felszínét, ahol összeért az orrom egy farkassal.

Ezüst. Állkapcsa csupán centiméterekre volt a torkomtól.

Lassan és óvatosan letettem Ordast a földre. Az anyafarkas megragadta fogával a tarkóját, és gyorsan biztonságba helyezte.

Néhány pillanat múlva az egész falka eltűnt.

Reszketve kivonszoltam magam az aknából, és felálltam.

Széles mosoly jelent meg az arcomon. Küldetés teljesítve, és még mindig élek!

Ruhámat porolgatva ránéztem a barátaimra. Hi nem jutott szóhoz. Ben és Shelton lassan csóválta a fejét. Szinte tapintható volt a megkönnyebbülésük.

Mindhárman megeskettek, hogy soha többé nem csinálók ilyet. Megesküdtem, de csak azért, hogy megnyugtassam őket. Pontosan tudtam, hogy bármikor megismételném.

Visszatérve a partra, halk zizzenést hallottam a hátam mögött. Megfordultam és meredten figyeltem a fákat. Egy aranyszínű szempár

fénylett a sötétben. Ezüst. Egy ideig vizsgálgatott, majd eltűnt a fák között.

Ez volt életem legbüszkébb pillanata.

Találkozásunk óta hónapok teltek el. Nem láttam sem Ezüstöt, sem a falkát.

Vajon emlékszik még rám? És Ordas?

Igen. Biztos voltam benne.

Ezzel a boldog gondolattal vágtam neki a kalandnak.

Megvártuk, míg Hi ismét könnyít magán, majd átvágtunk az emelkedőn, és rátértünk a kutatóintézethez vezető ösvényre.

Nem sejtettük, hogy nyílegyenesen menetelünk a végzetünk felé.

6. FEJEZET

Hit elkapta az ellenség.
Oké, kissé túlzok, de nem nagyon.

Az emelkedő tetejére érve megláttuk az alattunk elterülő LIRI komplexumot. A több tucat épületet három méter magas drótkerítés határolta. A laboratóriumok a kétszintes üveg- és acélépületekben kaptak helyet. Az alumíniumpajtákban tárolták a berendezéseket, a majomeledelt, a felszereléseket és a járműveket. A kerítésnek csupán két bejárata volt: a főbejárat, ami a mögöttünk lévő rakparthoz vezetett, és egy kisebb, Turtle Beach irányába.

Hi a főbejáratnál ácsorgott, és nem volt egyedül.

– Elkapták – mondta Shelton hunyorogva. – Nekünk annyi.

– A fenébe! – szólt Ben feszülten. – Az Karsten.

Naná, gondoltam. Ki más?

– Integyet, hogy menjünk le – mondta Shelton. – Ki szavaz a futás mellett?

Szarkasztikus. Semmi értelme nem lett volna, hiszen Karsten professzor pontosan tudta, kik vagyunk. Sőt, ami még rosszabb, a szüleinket is ismerte.

Duplán jaj.

– Menjünk – szóltam határozottabban, mint amilyen valójában voltam. – Karsten tudja, hogy itt lehetünk, ha nem szegjük meg a szabályokat. Nem értem, miért szekál minket folyton.

Loggerhead kapuit szigorúan zárva tartották az idegenek előtt, de miután a szüleink ott dolgoztak, a vezetőség engedélyezte a bejárásunkat. Persze csak akkor, ha messziről elkerüljük a tiltott területeket, és nem okozunk problémát.

– K. doki sosem bírta, ha a szigeten lófrálunk – mondta Shelton. – Apám szerint folyton azon mesterkedik, hogy kitiltsanak bennünket, de eddig még nem sikerült neki. Úgy csinál, mintha valami terroristák lennénk.

– Mellesleg, te egyszer már megszegted a szabályokat – közölte Ben fapofával.

– Persze – forgatta Shelton a szemét. – Shelton volt az. Nem Ben és Shelton, mert Ben jobban el tud bújni a fák között. Így csak Shelton lehet a hunyó, igaz? – folytatta oldalba bökkve Bent. – Ja, egyébként szívesen, haver.

– Mondtam már, hogy jövök eggyel.

Ezzel elindultunk lefelé a dombon. Cseppet sem meglepő módon mindkét oldalról fák szegélyezték a környéket. Az intézményen kívül nem épült semmi, csupán néhány ösvény keresztezte a szigetet. A LIRI célja az volt, hogy csak minimális emberi beavatkozás történjen a területen, és ezt sikerült is elérniük.

Séta közben a Loggerheaden végzett kutatásokon járt az eszem. Bár az én kedvenceim a főemlősök, de van ott egy rakás tengerbiológiai állomás is. Kit ott tanulmányozza imádott teknőseit és delfinjeit. A természet közelsége odavonzza az ornitológusokat és a botanikusokat. Sőt a lepkeimádó fickókat is. A mocsárváros meg az aligátorrajongóknak kedvez. A régészek pedig előszeretettel áskálódnak a fennsíkon és a belterületen.

Dilinyósok elit szövetsége. Ez az én véleményem.

Időközben odaértünk a kapuhoz, ahol Karsten már bevonzolta magával Hit a kerítés mögé. A férfi megfordult, és idegesen magához intett bennünket.

Engedelmeskedtünk. Nem volt más választásunk.

Dr. Marcus E. Karsten, a Charleston Egyetemi Kollégium Állatorvostani professzora, osztályvezetője, és a LIRI igazgatási vezetője.

Fősegfejjel, ha engem kérdezel.

Az Ebola-vírussal kapcsolatos munkájának köszönhetően Karsten hatalmas hírnevet szerzett magának az állatjárványtan terén. Ő vezette a Loggerheaden végzett összes kutatást.

Szóval egy igazi pöcs.

Nem lehetett jóképűnek mondani. Ötvenes évei végét taposta, vékony, csontos testét fent szemüveg koronázta meg. Ritkás fekete haját átfésülte egyik oldalról a másikra, ahogy azt a kopaszodók többsége szokta. Túl szűk laborköpenye úgy feszült rajta, hogy a ráncokkal akár sajtot is lehetett volna szeletelni.

Egy biztos: nem taknyosokként kezelt minket, hanem bűnözőkként.

Karsten és Hi az első számú épület előtt állt, ami egyben a komplexum legnagyobb létesítménye is volt, a legfelszereltebb és legköltségesebb laborokkal. Hi apja is ott dolgozott. Ahogy Kit is. Sőt ott volt a biztonságiak irodája is. Szuper.

– Gyertek ide! Magyarázatot kérek.

Az első kérdésnek eleget tettünk, a másodiknak nem.

Karsten Hihoz fordult.

– Mr. Stelowitski. Mit kerestél az erdőben?

– Lezuhant a repülőm. Már hónapok óta az erdőben élek.

Jó ég, Hi! Ez nem volt okos húzás.

– Ez szörnyű – szölt Karsten hűvösen. – Édesanyád bizonyára odalesz az örömtől, ha megtudja, hogy épségben túlélted. Hívjuk fel most?

Hi szeme először kikerekedett, majd összeszűkül.

– Beteg voltam – motyogta. – A viharos átkelés az oka.

Mélységesen együtt éreztem vele. Elég szerencsétlenül festett.

– És a többiek? Ti sem voltatok jól? Jöttetek némi állatorvosi segítségért?

– Dr. Karsten, talán valami rosszat csináltunk? – kérdezte Shelton udvariasan. – Azt hittem, bármikor jöhetünk, miután rajta vagyunk a listán. Hálásak lennénk, ha leellenőrizné.

– Ez aranyos. – Karstent nem lehetett átverni. – Csak akkor tartózkodhattok itt, ha nem okoztok problémát – mondta a csapatot fűrészkészve. – Csakhogy veletek mindig baj van.

Éreztem, hogy kezd bennem feltörni a düh.

Na jó, ezt kapd ki!

– Karsten professzor, én az apámhoz jöttem. Egyenesen a rakpart-ról. És amikor utoljára néztem, az oltásaim is rendben voltak. Segíthetek önnek valamiben? Sürgős dolgom van.

Ismered azt a hangot, amikor a régi lemezelejátszón végighúzzák a tűt? Nos, kábé az hallatszott.

A többiek hátrébb húzódtak.

Karsten végignézett rajtam. Másodpercek teltek el. Hosszú másodpercek. Majd végül önelégülten így szólt.

– Ó, Miss Brennan. Mindig öröm számomra, ha láthatom. – Ismét némán mustrálgatott, majd vett egy nagy levegőt, és így folytatta. – Pedig cseppet sem hasonlít az édesapjára. – Elhallgatott. – Inkább *pontosan* olyan, mint Tempe.

Erre nem számítottam. Titokban büszkeség öntött el.

Karsten dr. Temperance Brennanre, a világhírű törvénytudós antropológusra célzott. Talán hallottál róla.

Tempe a nagynéném. Amikor Kit először említette, egy szavát sem hittem, ám a tények makacs dolgok. Tempe testvére, Harry, a nagyanyám.

Tehát egy híres ember a rokonom!

Oké, akkor még csak egyszer találkoztam Tempe nénivel, ami persze nem az ő hibája volt. Elvégre Kit szintén csak fél éve tudja, hogy létezem.

Tempe néni munkája elég mélyreható. Hullákat azonosít. Halál komolyan. Összeégett, oszlásnak indult vagy mumifikálódott halottakat vizsgál. Lehetne akár egy kukacváros vagy egy csontváz is, teljesen mindegy. Tempe néni úgyis megmondja, hogy ki az, vagyis, hogy ki *volt* az. Aztán a rendőrökkel megpróbálják kideríteni, mi történt. Nem is rossz, ha van gyomrod az efféle dolgokhoz.

Karsten szakmailag jól ismerte Tempe nénit. Bár fogalmam sincs, honnan. Nem tudhattam, hogy a családi kötelék ellenem vagy mellettém szól-e.

Karsten hangja hirtelen hivatalossá vált.

– Kerüljétek el Turtle Beachet, éppen ökológiai vizsgálatok folynak a területen. Feltételezem, hogy a Chile Beachet megnyitották. Tern Point le van zárva, mint mindig. – A férfi ránézett az órájára. – Ha lehet, kerüljétek mindenkit.

Karsten elindult, majd hirtelen megtorpant.

– Miss Brennan.

Nocsak.

– Igen, uram?

– Dr. Howard éppen az egyik páciensével van. Egy hajópropeller megsebesített egy teknőst. Ne zavard, ha lehet – mondta, majd sarkon fordult és elment.

Tyűha.

Három szempár meredt rám.

– Mi van?

– Nem hiszem el, hogy ilyen könnyen leráztad dr. K-t – szólt Shelton döbbenten.

Hi felnevetett.

– Tökösebb vagy, mint én!

– Köszí, Hi, ezt megjegyeztem.

– Akárhogy is csináltad, működött – mondta Ben. – Szép munka, Tor. Jól átverted az apáddal, gyorsan kapcsoltál – dicsért a fiú az épületegyüttest fürkészsze. – Lehet, hogy mégis hanyagolnunk kellene a kutyákat?

– Farkaskutyákat – javítottam ki. – Legalábbis kettő az. – Farkasszemet néztem az első számú épületen viritó tükörképpemmel. Szívesen meglátogattam volna Kitet, de végzetes hiba lett volna bemenni ezek után.

Bocsi, Kit. Nincs látogatás.

– Szó sem lehet róla – mondtam. – Keressük meg a falkát!

– És a majmokat. Én majmokat akarok látni! – Hi újra a régi volt.

– *Won't-you-take-me-to, Monkey-town!* – kiabálta vadul riszálva a testét.

– Persze, Hi – nyugtattam meg még mindig a labor falát mustrálva.

– Elviszlek Monkey Townba. Csak kérlek, ne énekelj!

- Borzalmas – helyeselt Ben. – Rémes, rémes tréfa. Sőt ocsmány. Hi őszintén bólogatott.
 - Valóban nem a legjobb művem.
 - Induló! – kiabálta Shelton ujjával a levegőben körözve. Erre Hófehérke törpéihez hasonlóan, egymás után kísétáltunk a hátsó kapun.
- Hejhó, hejhó, keresni, jaj de jó...